Ч. 229 Четвер 12 (24) жовтня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Вчерашне засїданє Палати послів отворив Президент бар. Хлюмецкий згадкою про смерть бл. п. Архикнязя Володислава, повного надій, вельми спосібного і симпатичного. Палата слухала тої промови стоячи. Відтак подав Президент до відомости послів Найвисше відручне письмо, покликуюче новий кабінет. З черги посьвятив бар. Хлюмецкий посмертну згадку помершим послам, подав до відомости письмо, в котрім маршалок Країни доносить о подяцї Сойму за поміч Держави для навіщених землетрясенєм в Люблянї і околици, повідомив що кількох послів зложило мандати, що в Празї знесено виїмковий стан і що др. Пленер іменований президентом спільної найвисшої Палати обрахункової. Відтак зложили новообрані посли посольске приреченє, внесено кілька правительственних предложень законів і відчитано письма ріжних судів о дозвіл на судове слїдство против деяких послів.

Тут забрав голос Є. Е. п. Президент Міністрів ґр. Казимир Бадені.

Промова Є. Е. ґр. Казимира Баденїого.

Ґр. Бадені заявив, що не має наміру розвивати подрібно проґрами, однако хоче піднести то, що може улекшити розпізнане положеня. Правительство не хоче допустити найменшого сумнїву під тим взглядом, в якім напрямі і яким шляхом наміряє ступати та якими средствами хоче послугувати ся, щоби осягнути витичену цїль.

Правительство поставило собі передовсїм за задачу сотворити такі услівя, щоби велика машина адміністрациї державної могла дальше функционувати без перепони, правильно і точно. З причини, що осягненє такого стану річий єсть лише тодї можливе, коли єсть забезпечене спокійне пожитє всїх народів Австриї получених в одну велику цїлість, то Правительство буде виступати против всїх проявів, котрі тому спокоєви могли би грозити, а рівночасно буде старати ся витворити той спокій, поступаючи супротив всїх з рівною рішучостию і прихильностию.

Правительство буде дальше в інтересї Держави підпирати енерґічно австрийску традицию і духа, випливаючого з австрийскої історий. Правительство числить при тім на то, що народи Австриї в імя того поклику будуть підпирати одноцїле Правительство, котре сьвідоме визначеної собі цїли, єсть перенятє почутєм прихильности і котрому не хибує при тім енерґії. Два принципи будуть при тім рішаючі, як для парляменту так і для Правительства: Оправданї, кождочасному розвиткови обставин відповідаючі, а заразом обертаючі ся в межах правнодержавної, фінансової і економічної можности жаданя, скоро лише будуть поставлені в дорозї леґальній, найдуть все справедливу і прихильну оцїнку; однако то буде могло стати ся лише в той спосіб, що оперте на історичній основі, традицийне становище і довголїтна, всїм иншим народам присьвічуюча культура нїмецкого народу найде приналежне признанє.

То будуче уложенє не суперечне з минувшиною. Противно, бажаємо, вірні історичній минувшости відповісти жаданям будучности. Отже декларация зачеркує точно становище кабінету супротив т. зв. питаня ческого. Правительство має повне довірє до ческого народу, а числячи на сьвітло випробований патриотизм ческого народу, зложило перший доказ довіря до него тим, що знесло виїмковий стан. Се не нїяка уступка, але основа до витвореня правильного стану річий, а Правительство надїє ся, що в тім напрямі може числити на співучасть ческого народу і его представителів.

Супротив сторонництв в Палатї, має Правительство цїлком вільну руку і наміряє таку позицию задержати і на дальше. Того не треба так розуміти, немов би Правительство хотїло придержувати ся то одного, то другого напряму партийного, але ті слова мають то значінє, що наміряємо правити а не щоби нами правлено. В тім не треба добачувати перецїнюваня себе, але уважати яко теоретично і практично справедливий принцип, а припускаючи, що той принцип буде безуслівно задержаний, я і мої товариші підоймились нашої задачі.

Правительство відповідає за закони і порядок і з тої причини має право і обовязок проводити. Наша цїль то могуча, патриотично і солїдарно поступаюча Австрия. Правительство відзиває ся головно до тих сторонництв, котрі витворені на етичній основі, спосібні стреміти до цїлий ідеальних хоч на практичнім ґрунтї. Правительство застерігає собі уложити своє відношенє до сторонництв не лише відповідно до їх цїлий, але також відповідно до їх средств і доріг.

Поважне і честне Правительство мусить старати ся не лише о то, щоби не війшло само на безхосенні, від цивілїзациї відводячі і до знищеня суспільности ведучі дороги, але також о то, щоби о скілько можна боронити иншим вступати на них. Отже Правительство сьвідоме свого обовязку перешкаджати переміні або знищеню суспільности.

3)

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

— Нехай то вже грім тріснє! — бурмотїв Ганишак, коли женщина з пивом була за дверми. — Жінко, вір менї, що таких жартів вже довше не знесу!

— От, дай собі спокій. Сам заєдно говориш, що богатство всьо значить, що люди дивлять ся лише на гроші, а тут нарікаєш!

— Ну, тому ти винна з своїми вигадками, а що я не хочу, щоби ти заєдно сварила ся, то мушу удавати, що менї то приємно. У нас в кождім кутї валяє ся десятка, очевидно; але яка десятка! Вонючі паперцї, котрих ми з двайцять накупили в містї, а котрі нам мають заступити страчені гроші — лише що їх нїхто не сьміє підоймити, щоби не пізнав, які ми цигани! Нам дуже добре іде — що нам на тім зависить, чи там в кутї лежить пять, а там за печею десять десяток!... І пятьдесятьох дукатів не хибне нам, тих блискучих, золотом сияючих дукатів, котрих блеск так осліплює дурні очи. Лише що зблизька ті очи не сьміли би дивити ся на ті наші славні дукати, бо на свою немалу потїху пізнали би в них старих знакомих — ново чеканені крайцарі, що лищать ся як золото!... Як то вкінци видасть ся, то будемо мати вічний встид. По що блахманити людям очи? Лише на то, щоби о нас говорили, що ми богачі та щоби з того мав злість той Вавра в Пословичах, що найбільше тїшивсь би, коли-б нас бачив, як жебремо на улици.... Кажу тобі, жінко, що не можу стерпіти такої комедиї. Я справедливий чоловік і не люблю обманьства, ложи і мапти....

— Тихо, вже знов хтось іде!

Двері отворили ся і до комнати вступив з голосним: „Слава Ісусу Христу!“ поважний, старий чоловік з білим волосєм і з милим та привітним лицем.

— На віки віков! Щиро витаємо, духовний отче!

І обоє поцїлували в руки старушка.

— Ой, то у нас гостї!

— Ну, чого-ж так дивуєте ся, ґаздине? Я трохи перейшов ся і при тім відвідав недужого Нерада — ну, славити Бога, єму вже значно лїпше — а тепер іду на склянечку пива. Маєте сьвіже, ґаздине?

— О, сьвіженьке, для вас пан-отче заєдно. Иди чоловіче і розпічни сьвіжу бочку, вже й без того кінчить ся тамта, останок можемо лишити для людий....

— Вже іду, вже! Дай тимчасом пан-отцю кусник хлїба і масла. Як раз нинї роблене, пан отче, сьвіже що аж любо!

І поспішно зайшов до наливальнї, маленького, високими, на бруняво помальованими дошками огородженого чотирокутника в кутї шинку коло дверий, як то можна бачити майже у всїх господах по моравских селах; взяв звідтам збан і скоро пішов до пивниці.

— Ну, а як же вам тут іде, ґаздине?

— Дякую сердечно за ласкаву память, пан-отче; от, маємо клопоти —

— Щож стало ся? Певне не маєте досить людий до роботи?

— О, то ще було би найменше. Не маємо того поля так много і скоро вже з него позбираємо. Але з тою нашою Марисею маємо клопіт. Мусите знати, пан-отче, що мій чоловік хоче, аби собі взяла за чоловіка нашого свояка, того Мартина Флїнту —

— Ага, знаю, знаю, то порядний хлопець; що день бачу єго в церкві. Дуже побожний і часто дає на служби Божі за небіжчиків вітця і матїр!

— Що-ж з того, пан-отче, коли тота єго добра прикмета не вистає цїлком Мариси. Она противно чим дальше, тим більше єго не любить — але ось і она сама, будьте ласкаві самі єї спитати!

І запопадлива мати впила ся поглядом повним любви а рівночасно і повним тайного страху в свою одиноку улюблену дочку, що саме входила в двері.

Дійстно мати правду казала. Марися була без сумнїву дївчина незвичайної уроди; стрunка як тополя, лице як кров з молоком а око палке і живе, так що всї особливо мужчини з любо-

Заявлене кладе притиск на значіне релігійних пересьвідчень в житю державнім та на значіне плеканя релігійних чувств взагалі а передовсім морально-релігійного вихованя молодежи. Однако було би хибне понятє річий добачувати в стремленю до того реакцийні тенденциї.

Правительство буде все мати на увазі справи економічні, особливож підпиране країв економічно слабших, а іменно як на північи так і на полудни Держави.

Що-до проґрами парляментарних робіт зазначує заявлене, що конечне есть полагоджене буджету ще в сім роцї. Дальше головною задачею буде відновлене угоди з Угорщиною і тут висказує заявлене надію, що всі сторонництва будуть патриотично співділати.

Заявлене заповідає предложене проекту реформи виборчої; підносить, що той проект вільний від всякого тісного пониманя річи і буде поручений Палатї до принятя яко цїлість. Відтак буде Правительство старати ся о скілько можна поправити суспільне положене низших кругів населеня. Податкові реформи мають бути дальше переведені при можливо найбільшім вихіснуваню дотеперішних праць на тім поли. Дальше заповідає заявлене проекту законів що-до введеня нової процедури цивільної.

Вкінци висказує п. Президент Міністрів надію, що его слова не будуть зле толковані і що дорога до довіря сторонництв полишить ся Правительству отверта. Правительство відкликує ся до Палати о підпору; супротив ніякого сторонництва не буде оно виступати з принципом: divide et impera, а за найвисший принцип буде оно уважати заедно: справедливість. Без гордости і перецїнюваня своїх сил, але з довірем говорить собі Правительство: In hoc signo vinces!

Бесїду кілька разів перериване живими оплесками, котрі вкінци замінили ся в довготреваючу бурю оплесків і окликів. П. Президентови Міністрів складано з усїх сторін горячі ґратуляциї.

По промові Є. Е. ґр. Бадені'ого забирали голос ґр. Кінбурґ іменем німецкої лївиці, щоби умотивувати свое внесене на отворене дискусиї над проґрамою нового кабінету і пос. Герольд, котрий мотивував таке саме внесене. Палата внесене приймила.

Слїдуюче засїдане палати послів відбуде ся в четвер. На тім засїданю буде отворена дискусия над проґрамою нового кабінету.

Перегляд політичний.

Мова Є. Е. п. Президента Мінїстрів на вчерашнім засїданю Палати послів зробила величезне вражінє; особливо уступи о традицийнім значіню німецкого народа в Австриї і о справах ческих, не менше заповідь, що Мінїстерство буде старати ся піднести економічно слабші краї як північи так і полудня, вкінци заповідь, що Мінїстерство хоче правити а не щоби ним правлено.

З нагоди вчерашного отвореня Ради державної, відбули ся вчера збори социяльно-демократичних робітників у Відни. Взяло в них участь 3000 людий. Всї бесїдники домагали ся реформи виборчої. По зборах розійшли ся робітники цїлком спокійно.

Вчерашне засїдане угорского Сойму, на котрім прийшли під дискусию події в Загребі, було повне бурливих і острих сцен на напасти зі сторони опозициї.

Папа приймав передвчера в полуднє в. кн. российского Константина і княжну Віру Віртембергску з Еї обома дочками. До комнат папских провадили гостий управителї посольства пруского і секретар российского посольства. Гостий приймали з великими почестями. Послухане у сьв. Отця тревало три чверти години. По авдиенциї зложили згадані князї візиту секретареви стану кардиналови Рамполї.

Після вістий наспівших з Формози здобули Япанцї дня 16 с. м. Таку на західнім побережи острова і приготовили ся до здобутя міста Тайвану. Ту місцевість займає провідник чорних хоругов, котрий відкинув жаданя Япанців, аби віддав їм місто. Надіють ся завзятої борби.

Новинки.

Львів дня 23 жовтня 1895.

— З гостини Архикнязя Кароля Людвика на виставі етноґрафічній в Празї подають ґазети такі вісти: Зараз по торжественній інсталяциї Архикняжни Мариї Анунцияти абаткою заведеня шляхотских дам на Градчинї удав ся Архикнязь з сином Фердинандом на виставу, де при брамі виїздовій повитав гостий комітет вистави. На промову президента ґр. Ляжаньского відповів Архикнязь, що радо огляне виставу, о котрій чув много похвальних осудів. Потім наступило принятє Архикнязів в палатї виставовій, де зібрали ся начальники властий, репрезентанти шляхти, міщаньства, корпораций з Праги і з провінциї, а також много народа з Чех, Морави і Шлеска в народних строях. По відограню імну народного „Боже буде покровитель", заграно пісню народну „Kde domov muj" серед радістних окликів в честь Достойних гостий. Архикнязї з великим занятєм приглядали ся переходячим громадам людий, що були неначе живою виставою етноґрафічною, по чім звиджували подрібно виставу. Арх. Кароль Людвик приняв вибитий нарочно на виставу памятний медаль з своїм погрудєм і датою 1895 і перший випуск ілюстрованого опису вистави етноґрафічної, котрий як-раз тогдї вийшов з печатнї. Від'їзджаючи виразив ся Архикнязь як найпохвальнїйше о виставі, називаючи еї дїлом великим і додаючи, що вражінь сих нїколи не забуде.

— Впреосьв. Митрополит Сембратович та крилошани Білецкий, Бачиньский і Туркевич виїхали в понедїлок по полудни куриерским поїздом до Риму. На дворець проводили від'їзджаючих члени капітули і питомцї духовної семинариї, котрі відсьпівали з тої нагоди кантату в честь Митрополита. Митрополит удїлив присутним благословеня і розпращав ся сердечно. У Відни задержить ся Митрополит кілька днів, бо прочі паломники під проводом крил. о. Пакижа виїздять зі Львова 24 с. м.

— Резолюциї соймові в справі шкіл середних. Полагоджуючи справоздане краевої Ради шкільної о станї шкіл середних в рр. 1893 і 1894, ухвалив Сойм на послїдній сесиї цїлу чергу

стию на неї глядїли. Удала ся у вітця; мала его високу і хорошу поставу, але мала по нім і его рішучість та певну, непохитну і незломну волю.

Побачивши отця духовного підійшла до него близше та з пошанованем поцїлувала его в руку.

— Як ся маеш, доню! — заговорив до неї ласкаво пан-отець. — Нехай тебе Бог благословить і дай Боже, щоби ти все була така хороша і добра як тепер!

— Пан-отче! — відозвала ся засоромлена дївчина спускаючи очи.

— Я дійстно так думаю, люба дитино; особливо що-до другого — щоби ти все була такою доброю як доси. „Чти вітця твого" — каже заповідь, але ти — як чую — не хочеш слухати, не хочеш зробити волю вітця, котрий лише щастя тобі бажає!

— Правду кажете, пан-отче! — обізвав ся старий Ганишак, котрий вернувши з пивници, ставляв саме перед пан-отця на стіл склянку пінячого ся червоного пива. — Лише щастя еї хочу, а она упирає ся і ось лише перед хвилею дала поза уха свому женихови!

І Ганишак упяв острий погляд на доньку.

— Женихови? — крикнула налякано дївчина таким проникаючим голосом, що еї матери здавало ся, немов би хто вбив їй ніж в серце. — Ви тату, називаете Мартина моїм женихом?

— Таж чуєш. Мартин буде твоїм мужем, так вже постановлено. За три тижднї будете мати весїле!

— То не може бути! — стала дївчина плакати.

— Не плач, дитино! — Напоминав пан-отець Марисю. — Мартин добрий хлопець і певне буде тебе любити. —

— Певне, що буде. Я еї люблю вже й нинї, лише що дала менї поза уха замість поцїлуя! — відозвав ся несьміливий голос від комина, з поза котрого висунуло ся глупковате лице Мартина.

— Щоби зробити тому конець, отче духовний — говорив рішучо Ганишак — то прошу вас оголосити в недїлю по службі Божій першу оповідь. Що тут довго зволїкати.

І не зважаючи на плач дївчини обернув ся Ганишак до Мартина, що доси несьміло коло комина переступав з одної ноги на другу.

— Мартинку, іди до своеї судженої і уважай, скоро з нею перепроси ся! За три тижднї будете мати весїле! Ну йди-ж. —

— Е, она така. —

— Ну, чейже не боїш ся?

Мартин додав собі відваги і поступив трохи наперед.

— Марисю! — говорив загикуючись, — я тобі всьо дарую і той позаушник, лише не гнївай ся, що я твій жених. Я тому не винен, я так тебе люблю, а що вже маю женити ся, то не хочу иншої лише тебе. —

Марися обтерла сльози і поглянула на свого жениха так згірдно, що Мартин аж захитав ся і відскочивши на три кроки взад крикнув:

— Ну, ну лише поваж ся! Тут преці суть дядько і пан-отець, они мене не дадуть.

— Татусю! — крикнула дочка ще раз благаючим голосом — не насьміваите ся наді мною! Кажу вам по правдї. —

— Я вже сказав. За три тижднї весїле, в недїлю перша оповідь!

— Мамуню, то хоч ви говоріть! — плакала Марися.

— Ха, ха! — сьміяв ся Ганишак — она за тобою нічого не скаже. Атже сидить там в кухни і спить як колода. Певне снять ся їй „живі" нумери — лише поставите, то виграете велике терно, а ти відтак возьмеш собі пана!

— Е, то не може бути, она-ж мене мусить взяти! — відозвав ся Мартин з під комина.

— Ех, тихо, Мартине, то я лиш так говорю.

— Ах, Боже, Боже! — крикнула Марися і як ранена сарна вибігла з хати на двір....

Куди?

Сама не знала. Без розваги, без волї бігла дальше і дальше.

Ганишак засьміяв ся. — Дурна дївка! — сказав. — Але она до недїлї розгадає собі то; тож баба, а бабский плач що ранна роса, змочить але не розмочить.... А так, пан-отче, що в сьвітї нового? Що робить той Наполеон — той хитрець чортом підшитий? Ще не йде до Франциї з яким войском?... Ах, Мартине, іди-ж за Марисею! Мусиш еї якось потїшити. Біжи скоро, біжи за своею дївчиною!

— За своею дївчиною! Отго раз! — крикнув Мартин. — За три тижднї весїле, то буде печенї, вина, колачів, Боже!

І лінивим кроком вийшов з сьвітлицї; пригадалась ему знов сильна рука Марисина. Поволи розглянув ся по сїнях, по подвірю, стайнях і шопах — нїгде не було й слїду Марисї.

— Ге, ге, ге! Она певне сховала ся, боїть ся, аби я не бив, от дурна. А може встидає ся, бож она перший раз судженою. Мушу подивити ся в поле, певне там буде!

І поволи вийшов з Мезирки на поля.

III.

Марися утїкала з дому, немов би за нею гнав який лютий ворог. В одній хвили опинила ся на кінци сїльця; не дивлячи ся нї в право, нї в лїво, не зважаючи на камінє і тернє при дорозї бігла з мезирецкого горбка з пять мінут до Послович. Відтак скоро пішла в бік до малого вершка, на котрім зеленїв невеличкий лїсок. Там пристанула, розглянула ся довкола і не відпочиваючи пішла скоро стежкою до лїсочка.

За лїсочком на другій сторонї вершка

резолюций до правительства, котрі краева Рада шк. переводить постепенно, о скілько они входять в круг еї діланя. Сюди зачисляє ся отворене окремої ґімназиї (рускої) з рівнорядних кляс, будова нових будинків для школи реальної в Кракові і для ґімназиї в Дрогобичи, переговори в справі чотирох инших нових будинків і адаптациї в будинках давних. Резолюциї що-до заведеня науки ґімнастики у всіх школах середних краева рада шкільна не спускає з ока і надіє ся, що справа значно поступить на перед, коли стануть виходити уздібнені сили з заведеня, отвореного в Кракові для образованя учителів науки ґімнастики. Дальші резолюциї що-до підвисшеня платні учителям шкіл середних, скорійшого їх авансу, а також зміни приписів іспитових — передано до рішеня Міністерству просьвіти.

— **Черновецке академічне товариство „Союз“** іменувало на загальнім своїм зборі дня 13 с. м. професора рускої історії в львівскім університеті п. Михайла Грушевского почетним своїм членом.

— **З Заліщицкого** пишуть: Дня 15 с. м. відбуло ся в Іваню деканата заліщицкого посьвящене нової церкви дуже торжественно. Чину благословеня довершив Впр. о. Франц Скульский, декан заліщицкий, а в торжестві взяли ще участь численні сьвященики з охрестности. Торжественну службу Божу в новій церкві відслужив сам о. декан в сослужению оо. Княгиницкого і Герасимовича, а слово Боже до народу виголосив прехорошо о. Алексей Залуцкий з Буракївки. На се торжество прибули також численні люди з доохрестних сіл, а велике число приступило до сповіди. Нова церков, здвигнена заходом місцевого пароха о. Івана Велигорского, вибудована з каменя в виді хреста, з копулою критою бляхою, представляєсь дуже величаво і єсть окрасою цілої околиці. Плян церкви виконав Вп. Йосиф Соколовский з Іваня, при чім звернув головну увагу на акустику і се єму вповні удало ся.

— **Банкротство.** З Ліська доносять: Ізраїл Ляндер, промисловець, торговець деревом і властитель двох найгарнійших камениць в Ліську застановив всякі виплати і разом з братом Авраамом, що також був замотаний в ту справу утік дня 12 с. м. до Америки. Претенсиї вірителів, о скілько доси можна було обчислити, сягають до 120.000 зр. Ізраїл Ляндер був також директором товариства кредитового для торговлї і промислу в Ліську, але — як пишуть — інтереси того товариства в наслідок банкротства і утечі директора нічого не потерпіли.

— **Замах на житє сьвященика.** Коломийска ґазета пише: Кс. Смаґович, сьвященик в Кутах дістав завідомлене, що має на почті відобрати пачку, в котрій має бути лямпа. Кс. Смаґович, що не надіяв ся ні звідки лямпи, причуваючи що та лямпа може мати звязь зі справою підпалу костела в Кутах, не приймив пересилки. По отвореню пачки в кутскім повітовім суді, показало ся, що мнима лямпа єсть вибуховою бомбою, подібною до тих, які вийшли в послїднім часї в ужитє. Ту машину відослано до карного суду в Коломиї. Всякі познаки вказують, що був приготовлений злочинний замах на житє пароха.

— **Жертва науки.** З Нового Йорку доносять, що славний інжинер Франклїн Леонард Попе погиб, убитий електричною струєю, в часї проб роблених з електричною машиною власного винаходу. Померший інжинер, співробітник Едісона, винайшов між иншими в р. 1872 систему електричних сиґналів, заведених тепер на всіх американьских зелїзницях.

— **Дорогоцінна корона.** Французскі часописи оповідають, що король Карльос з Портуґалії поручив одному з париских ювілерів направу своєї корони. Єя корона найдорожша з усїх на сьвітї, бо має представляти вартість трийцятьох двох міліонів франків. Другою що-до вартости єсть корона цариці російскої оцінена на 12 міліонів франків, а третою корона анґлїйскої королевої вартости вісьмох міліонів фр. Корону анґлїйскої королевої можна бачати кождого дня за вступом по 75 кр., котрий то дохід іде до королївскої скарбниці.

— **Живцем спалені.** В місцевости Зайончек в Прусиї згорів дім одного селянина. Разом з домом згоріло живцем і десятеро дітий, що там бавили ся, між тим як їх родичі були при роботі в поли.

— **Самоубийство.** У Відни викликало великий розголос незвичайне самоубийство. Передвчера рано застрілив в Пратері 72-лїтний ґенерал-поручник Адельсгайм-Дунст свою жінку Анну, а відтак себе. Дунст брав участь в війнах з р. 1848, 1859 і 1866 і мав численні відзначеня. Причиною того поступку була крайна нужда, в яку попав Дунст в наслідок лихварских довгів. Дунст був також членом надзираючої ради збанкротованого товариства акцийного в Фрідріхсдорфі.

— **Юлїй Паєр,** славний подорожник, що відкрив на північнім мори Ледовім Землю цїсаря Франц-Йосифа, запрошений від більше як 150 міст нїмецких, розпочав сими днями свою першу подорож по Нїмеччинї з відчитами. Подорожник перебуває тепер в Бавариї, а закінчить свою подорож відчитом в Берлинї в тамошнїм ґеоґрафічнім товаристві.

— **Зловив ся.** Яков Войничек, муляр уроджений 1869 р., якимсь дивним дивом не був до того часу покликуваний до асентерунку, бо львівский маґістрат якось о нїм забув, а він сам не маючи охоти до воякцкого житя, не зголосив ся. І штука може була би єму удала ся, коли-б не „нещасте“, що Войничек в суботу підпив собі добре в однім львівскім шинку при Городецкій улици і похвалив ся перед вояком Апенгаймером, що вправді взяли его до 30 го полку піхоти, але він не служив, бо єму не хотїло ся. Апенгаймер доніс о тім капралеви Стефанови Кубаєви і оба чатували на Войничка перед домом і при першій нагоді велїли его арештувати. Кілька днів вандрував Войничек по ріжних арештах, з поліциї на войскову вартівню, відтак на цитаделю і аж по протоколярнім переслуханю его, віддано его вчера назад до поліциї, котра відставить его до суду. Там буде Войничек караний за те, що не явив ся до побору.

— **Холера.** Стан холери в краю з дня 21 с. м. представляє ся в такий спосіб: В повітї борщівскім в Мушкарові занедужали дві особи, умерла одна, остає в лїченю одна особа підозріна о занедужане на холеру. — В повітї чортківскім в Скородинцях остає на дальше в лїченю 1 особа. — В повітї Каменецкім в Радехові лишили ся з попередних днів в лїченю 3 особи, занедужали три, виздоровіли дві, лишає ся в лїченю 4 особи. — В повітї перемиским в Вильчи була одна недужа особа, занедужала одна, померла одна, остає в лїченю одна особа.— В повітї сокальскім в Бишові остали з попередних днів три особи, виздоровіла одна, умерла одна, остала в лїченю одна. — В тернопільскім повітї в Буцневі остає на дальше в лїченю одна особа; в Кривках лишила ся в лїченю одна особа; — в Микулинцях лишило ся з попередних днів двоє недужих, умерло одно; остало в лїченю одно; — в Острові лишили ся 4 особи в лїченю, померли 2, лишили ся на дальше в лїченю дві особи; — в Тернополи лишають ся в в лїченю 4 особи; — в Воли мазовецкій занедужало троє, умерло двоє, остало одно в лїченю; — в Загробели лишила ся на дальше одна особа в лїченю. — В повітї теребовельскім в Будзанові, лишає ся на дальше в лїченю одна особа; — в Малові остали в лїченю дві особи; — в Острівчику пільним лишила ся одна особа в лїченю, померла одна;— в Струсові було 2 недужих, з тих одна особа умерла, а одна остала в лїченю; — в Варваринцях остає на дальше в лїченю одна особа.— Разом лишило ся в лїченю з попередних днів 28 осіб, занедужало 9 осіб, виздоровіло 3, померло 10, остало в лїченю 24 осіб.

— **Померли:** Жеґота Павлї, польский учений, в 81-тім році житя в Кракові; покійний видав був 1837—1840 р. збірку пісень п. з.: Pieśni ludu polskiego i ruskiego w Galicyi; — Теофіль Савчиньский, вислужений радник суду краевого, член Ставропиґійского Інститута в 62-ім році житя.

Телеграми.

Відень 23 жовтня. Здоровлє ґр. Таффого значно погіршило ся.

Мадрид 23 жовтня. В Ґранаді було чути вчера легке землетрясене. Шкоди не великі.

Новий Йорк 23 жовтня. Наступив крах на торговици бавовни. Цїни бавовни страшно упадають.

За редакцию відповідає: Адам Крахоєцкий.

тягне ся великий кусень поля, з котрого вібрано вже плоди; поле засаджене довгими і густими рядами овочевих дерев.

Кілька возів з полукішками стоїть в тїни дерев на поли під лісом, а коні тимчасом ходять краєм ліса і бавлять ся виґризанєм трави і обскубуванєм листя з дерев; множество молодих і старих жінок спинає ся по драбинах на дерева, злазить на долину і з кошиками повними красних грушок „дуль“ біжить до возів, де знов мужчини відбирають від них кошики і висипають грушки до великих цебрів. З цебрів же кладуть опять, солодкі, гарні овочі на вози, вистелені добре соломою і листєм.

Весела то робота таке обриване грушок, з котрих кожда десята, а все що найкраснійша, сховає ся в роті робітниці! І то з кінчиком — добрий жолудок всьо знесе!

Приїхали Лишенці[1]) купувати овочі, а в такий день не буває сумно на поли. Приповідок і оповідань досита, пустота много, а сьміху аж надто!

— Гей, молодице — кличе Лишенець за старою бабусею, що з своїм кошичком в трудом лїзе по драбині на дерево. — Не спішіть ся так, молодичко, таж не конче мусите звивати ся як вивірка!

— Ог, не насьмівайте ся з мене, яка я молодиця?

— Не кажіть так, тїтко; — щож ви нїколи не були в Берні на торзі, що не знаєте як Лишенці і їх жінки кажуть до кождого „молодче“ або „молодице“, навіть хоч би то був наш старий Бакеш, котрий памятає ще цїсаря Йосифа, або навіть і Бакешова, его жінка, котру не хотїли прийняти ні до неба ні до пекла, бо й тут й там за стара?

— Чуєте Лишенче — відзиває ся якийсь инший голос — чи то правда, що Лишенці мають в небі окреме місце?

— Ну, то розуміє ся само собою, що мають, бо як би їх давали разом з другими людьми, то сьвяті не могли би від крику спати!

— Е, то не длятого — попрaвляє инша жінка — то діє ся з особливої ласки, від часу як сьв. Петро ще по сьвітї ходив і прийшов раз до Лишня. Ледве опинив ся серед села, вже зібрала ся коло него купа Лишенців з з жінками і дітьми та один наперед другого кричав: „Молодче, ви певне сьв. Петро!“ Сьвятий Петро розглянув ся довкола і зачудував ся, що его так скоро спізнали, але вже не міг запирати ся, а Лишенці завели его відтак до того дому, де аж до того часу переховували гроші за грушки, котрі сьв. Петро був купив від одного їх предка, тоді коли ждучи аж як когут три рази запіє, дістав нараз велику охоту на овочі. Тим пошановком був сьв. Петро так зворушений, що зараз обіцяв дати кождому Лишенцеви окреме місце, як котрий з них прийде до неба.

— Лише що — кажуть — там нїхто з них не іде; кождий боїть ся, що не найшов би там нікого знакомого!

— Ех, що ви знаєте — відозвав ся Лишенець — ми маємо знакомости по цілім сьвітї!

— О, й від давен-давна, таж то звістна річ — обізвав ся якийсь насьмішливий голос.— Коли при потопі сьвіта хотїв Ной вже відпливати, крикнув нараз до него син: Татуню, стійте, адїть там пливе ще дядько Вамбера з Лишня, він має звичайно добрий виноград, а а ви так любите вино!

(Дальше буде).

---

[1]) Лишень, місточко коло Берна на Мораві. Мешканцї того місточка їздять сьвітами і скуповують садовину, так як наші люди з Синевідска.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ҐІПОТЕЧНОГО

купуе і продае

всякі ефекти і монети

по курсї данім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацию поручае:

4% листи гіпотечні коронові	4% позичку краеву галицку коронову
4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінацийну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку угорскої зелїзної дороги державної
4½% листи Банку краевого	4½% пожичку пропінацийну угорску
4% листи Банку краевого	4% угорскі Облїґациї індемнїзацийні
5% облїґациї комунальні Банку крае.	і всїлякі ренти австрийскі і угорскі,
4½% пожичку краеву галицку	

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купуе і продае

по цїнах найкористнїйших.

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймае від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцеві лишень за відтрученем коштів.

До оферт, у котрих вичерпали ся купони, доставляе нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 80

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймае

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“

може лиш се бюро анонси приймати.

Торговля чаю

ВОЛЯ

в Ґранд-готелю

пасаж Гавсмана,

Львів. 78

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) як для „Народної Часописи“ так також для „Ґазету Львівскої“ принимае лиш „Бюро Дневників“ **ЛЮДВИКА ПЛЬОНА**, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиция місцева тих ґазет.

Всї прибори

для аматорів і фахових фотографів

именно:

папір альбуміновий, целюидиновий, течі, шкла, хемікалія найдешевше купити можна впрост у заступників фабрик найбільших

ГАМЕЛЬ і ФАЙҐЕЛЬ

Львів, ул. Коперніка 21.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручае

найновійше патентоване начине кухонне з внї ґальванїчно нїкльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

Поручае ся 9

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї Б. Лончиньского під зарядом В. І. Вебера.